

BIULETYN

CZYTELNIWA
REGIONALNA
570

Solidarność

NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska 24.02.2003

krótko krótko krótko krótko
krótko krótko krótko krótko
krótko krótko krótko krótko

Zmienić ustawę!

OGÓLNOPOLSKA AKCJA NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Niniejszym informuję, że do 17.02.2003 r. w Regionie Ziemia Radomska zebranych zostało 4001 podpisów pod projektem ustawy o bezrobociu. Karty z podpisami zostaną dostarczone 19.02.2003 r. do Gdańska.

Z poważaniem:
Pełnomocnik Regionalny
Kazimierz Staszewski

Szkolenie Społecznych INSPEKTORÓW PRACY

Zarząd Regionu informuje, że organizowane jest szkolenie dla społecznych inspektorów pracy (SIP). Zapisy w sekretariacie ZR.

Plan szkoleń Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska na rok 2003.

1. Kodeks Pracy (4dni) 3.03.-6.03.2003
2. Zakładowy fundusz świadczeń socjalnych (2dni) 27.03.-28.03.2003
3. Szkolenie dla skarbników (1 dzień) 11.04.2003
4. Szkolenie dla członków Komisji Rewizyjnych (1 dzień) 5.05.2003
5. Szkolenie ogólnozwiązkowe (4 dni) 12.05.-15.05.2003
6. Rozwój związku – pozyskiwanie nowych członków (3 dni) 2.06.- 4.06.2003
7. Szkolenie SIP (społecznych inspektorów pracy) – luty-kwiecień
lipiec/sierpień przerwa wakacyjna
8. Szkolenie ekonomiczne cz. I (4 dni) koniec września
9. Szkolenie ekonomiczne cz.II (4 dni) połowa października
10. Układy Zbiorowe Pracy (5 dni) listopad

Z REGIONU

PRZEWODNICZĄCY KOMISJI ZAKŁADOWYCH NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” REGIONU ZIEMIA RADOMSKA

W związku z prowadzoną akcją informacyjną dotyczącą niewypłacania pracownikom należnego wynagrodzenia, zwracam się z uprzejmą prośbą o przesłanie na faks Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska nr 362-38-04 następujących informacji w terminie do 28 lutego 2003 r.:

- I. Informacji dotyczącej nie wypłacania zaległych wynagrodzeń:
 1. w zakładach państwowych
 2. w zakładach prywatnych
 3. w zakładach prywatnych z kapitałem obcym
- II. Informacji dotyczącej nie przestrzegania przepisów o czasie pracy i udzielaniu urlopów:
 1. w zakładach państwowych
 2. w zakładach prywatnych
 3. w zakładach prywatnych z kapitałem obcym
- III. Informacji o bezprawnym rozwiązywaniu stosunku pracy:
 1. w zakładach państwowych
 2. w zakładach prywatnych
 3. w zakładach prywatnych z kapitałem obcym
- IV. Informacji o przypadkach łamania praw związkowych polegających w szczególności na:
 1. nieuzasadnionym i bezprawnym wypowiedzeniu warunków pracy i płacy działaczom związkowym;
 2. bezprawnym i bezzasadnym przenoszeniu działaczy związkowych do innej pracy na okres dłuższy niż okres dopuszczany prawem;
 3. zagarnięciu przez pracodawców mienia związkowego w postaci potrącanych składek związkowych i nie odprowadzanie ich na konto związkowe;
 4. odmawianiu zwolnienia działacza związkowego z obowiązku pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w celu pełnienia funkcji związkowej;
 5. rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia z działaczem związkowym podlegającym ustawowej ochronie z tytułu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, bez uzyskania zgody komisji zakładowej i braku przesłanek;
 6. nakłanianiu pracowników - członków NSZZ „Solidarność” do rezygnacji z przynależności do Związku; dyskryminacji członków Związku poprzez pomijanie ich przy podwyżkach płac, degradację zawodową lub typowanie ich w pierwszej kolejności do zwolnień grupowych z przyczyn pracodawcy

1. w zakładach państwowych
2. w zakładach prywatnych
3. w zakładach prywatnych z kapitałem obcym

Wiceprzewodniczący Zarządu Regionu
Krzysztof Kośla

UWAGA CZYTELNICY! KOLEJNY NUMER „BIULETYNU” UKAŻE SIĘ 10 MARCA

Z REGIONU

Stanowisko nr 2/2003

Rady Regionalnej Sekcji Służby Zdrowia
i Konwentu Przewodniczących Komisji Zakładowych
NSZZ „Solidarność” Pracowników Służby Zdrowia
Regionu Ziemia Radomska

Rada Sekcji Służby Zdrowia NSZZ „Solidarność” na wspólnym posiedzeniu z Konwentem Przewodniczących 11.02.2003 r. przyłącza się do ogólnopolskiej akcji protestacyjnej i podejmuje kroki przewidziane prawem, w celu rozpoczęcia czynnej akcji protestacyjnej w Regionie Ziemia Radomska i postanawia ogłosić przeprowadzenie referendum w Zakładach Opieki Zdrowotnej objętych działalnością Regionalnej Sekcji Służby Zdrowia.

**Protest przeciwko użyciu przez policję broni
palnej wobec rolników protestujących
w miejscowości Cienia Druga**

Radom 2003-02-13

**Pan Leszek Miller
Premier Rządu RP**

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska wraz z NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych Ziemia Radomska wyrażają swoje oburzenie i zgłaszają stanowczy protest przeciwko użyciu przez policję broni palnej wobec rolników protestujących w miejscowości Cienia Druga (k. Kalisza). W wyniku ostrzelania pikietujących rolników z broni gładkolufowej gumową amunicją oko stracił tam jeden z manifestantów.

To kolejny przypadek od czasu manifestacji pracowników ZM „Łucznicz” w Warszawie, gdy w wyniku nieprzemyślanego użycia broni przez policję uszkodzony został polski obywatel. Wtedy oko stracił dziennikarz „Naszego Dziennika” wykonujący swe zawodowe obowiązki, teraz ofiarą zbyt pochopnego, naszym zdaniem, rozkazu użycia broni padł rolnik występujący w obronie swoich podstawowych warunków bytowych zagrożonych przez politykę obecnej koalicji SLD-UP-PSL. Oba te przypadki łączy osoba gen. insp. Antoniego Kowalczyka – Komendanta Głównego Policji, gdyż to on wtedy był i obecnie jest odpowiedzialny za wydanie rozkazów użycia broni.

Dziwi nas tylko fakt, że policja tak ochoczo używa broni i przemocy wobec zdesperowanych obywateli broniących swych miejsc pracy czy walczących o godziwe warunki bytowe, jednocześnie wykazując sporą bezradność wobec wspólnej czy też zorganizowanej przestępczości. Łatwo jest strzelać do protestujących rolników czy bić pracowników z Fabryki Kabli Ożarów, trudniej strzelać do rozmaitych „Baranin” czy „Słowików” lub wykryć zabójcę gen. Papaya.

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska oraz NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych Ziemia Radomska wobec wszystkich wyżej wymienionych faktów stanow-

czo żądają odwołania gen. Antoniego Kowalczyka ze stanowiska Komendanta Głównego Policji.

**Przewodniczący ZR NSZZ „Solidarność” Ziemia
Radomska**

Zdzisław Maszkiewicz

Przewodniczący NSZZ „Solidarność”

Rolników Indywidualnych Ziemia Radomska

Tomasz Świtka

Od Redakcji:

NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych Ziemia Radomska zorganizował 18.02.2003 w Radomiu pikietę przed siedzibą Delegatury Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego. Oto treść petycji do premiera Rządu RP jaką przewodniczący „S” RI Ziemia Radomska Tomasz Świtka odczytał przy tej okazji.

Prezes Rady Ministrów RP

PETYCJA

Zebraliśmy się dzisiaj w solidarnym proteście rolników w związku z brutalnym tłumieniem naszych protestów. Upominając się o nasze sprawy mamy na względzie również dobro mieszkańców miast. Nasze dotychczasowe apele do rządu SLD-UP-PSL o pociągnięcie do odpowiedzialności winnych brutalnego tłumienia rolniczych protestów pozostają bez odpowiedzi, a wręcz spotykają się z lekceważeniem. Taka sytuacja dłużej trwać nie może. Nie wszystkich policjantów cechuje tak brutalne i nieludzkie zachowanie. Tym policjantom wyrażamy uznanie za ich ludzką postawę. Ład społeczny który policja powinna chronić, nie został naruszony przez rolników lecz przez Rząd działający na szkodę rolników.

Zatem stanowczo domagamy się od parlamentarzystów i Rządu podjęcia działań w celu zaprzestania dalszego represjonowania rolników.

Oczekujemy, że trudne sprawy wsi polskiej będą rozwiązywane na drodze negocjacji i dialogu.

Oświadczamy, że powodem protestów rolników są nie tylko nieopłacalne ceny wieprzowiny, wołowiny, mleka, drobiu, zbóż, warzyw i owoców, ale również zawetowanie przez Prezydenta RP ustawy o biopaliwach i uzgodnione w Kopenhadze warunki akcesji do UE. Nasze protesty są jedyną formą sprzeciwu w trosce o dobro naszych rodzin i Ojczyzny.

Lekceważenie głosu obywateli zawsze doprowadza do wybuchu społecznego.

NSZZ RI „S” popiera wszelkie protesty rolników i domaga się natychmiastowych rozmów ze wszystkimi centralami związkowymi.

Nasze konto: Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska
PKO BP I/O Radom 18 10204317-122280091

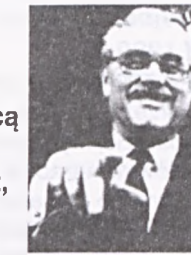
NA ŁBIE POSTAWIONE

Wrogowie pamięci

Jan Pietrzak

Wybrańcy narodu zlokalizowani w senacie zamierzają uniemożliwić pracę Instytutu Pamięci Narodowej. Najpierw obcięli budżet, obecnie chcą zlikwidować wydział śledczy. Ciekawe, czy naród, który powołał Instytut, to jest ten sam naród, który wybrał obecny senat? Pytanie przykre, choć retoryczne. Przykre dla Polaków, retoryczne dla przestępców niszczących naszą pamięć. Falszowanie historii i zacieranie śladów jest głównym zajęciem „grupy trzymającej w rękach władzę”. Tylko dzięki ogłupieniu społeczeństwa mogą „tymi rękami i tymi palcami” władzę sprawować.

Mały kwiatek z tej łączki. Dowiadujemy się oto, że osobnik zasłużony w walce z prawdą, niejaki T. Chętko, pałkownik z rodowodem SB, ma zostać oficerem łącznikowym Agencji Wywiadu w Niemczech. Zasłużył sobie na to stanowisko pałac akta dotyczące Radia Wolna Europa. Nawet w świetle ówczesnego prawa popełnił przestępstwo, za które - oczywiście - ukarany nie został. Chyba, że karą ma być przyjemne stanowisko. Stowarzyszenie Dziennikarzy Polskich zwróciło się z apelem „do wszystkich, którzy pragną ocalenia i zachowania pamięci narodowej”, o zbiórkę funduszy na obronę IPN. Nic, tylko przyklasnąć. Jeżeli mamy wrogię narodowi państwo, sami musimy dbać o swą pamięć. W apelu pojawiło się jednak zdanie, z którym można polemizować. „Nie wnikamy w intencje tych, którzy głosowali za uniemożliwieniem działania IPN”. Otóż, należy wnikać w te intencje, należy dociekać, kto i dlaczego niszczy zbiorową pamięć, fałszuje historię, broni przestępców, ukrywa zbrodniarzy... Szlachetność i elegancja w stosunku do zoologicznych komuchów jest największym błędem wolnej Polski. Ludzie przyzwoici, uczciwi,

taktowni nie mają szans z tym „towarzystwem”. Odpadają od działalności publicznej, bo nie chcą mieć do czynienia z chamstwem i agresją. Nie chcą wchodzić w układy z „grupą trzymającą władzę”. Grupa ta narzuciła reguły gry politycznej nie mające nic wspólnego z demokratycznymi obyczajami. A ponieważ wcześniej zawłaszczyła środki społecznej komunikacji, może tumanić społeczeństwo na sto sposobów. Jedynie, co im przeszkadza, to resztki pamięci kołaczące w polskich głowach.

SDP apeluje: „obrona IPN jest dzisiaj obowiązkiem patriotycznym”. Popieram apel. Żeby Polska była Polską, musi pamiętać, co jej się przydarzyło w przeszłości.

Nie uszczuplać IPN!

(Tekst oryginalnie ukazał się w: „GAZETA POLSKA”. Wydanie z 5 lutego 2003 r. Nr 5 (499). Przedruk za wiedzą i zgodą redakcji „GP”)

POWIEDZ MU, CO MYŚLISZ

Senator SLD Ryszard Jarzembowski wystąpił z inicjatywą zlikwidowania pionu śledczego Instytutu Pamięci Narodowej zajmującego się m.in. ściganiem zbrodni komunistycznych. Każdy, kto chce powiedzieć senatorowi, co o tym myśli, może to zrobić dzwoniąc pod podane numery telefonów:

numer komórkowy 0-605-99-05-56
numery do warszawskiego biura (0-22) 694-24-15,
694-23-63

fax (0-22) 694-14-29

biuro we Włocławku (0-54) 232-65-89, 232-53-15

biuro w Radziejowie (0-54) 285-32-60

Do senatora można napisać także pocztą internetową:

ryszard@jarzembowski.senatorowie.pl

lub jarzembowski@nw.senat.gov.pl

NA ŁBIE POSTAWIONE

**UWAGA KOMISJE ZAKŁADOWE
INFORMACJA**

W nawiązaniu do pisma z 13.12.2002 r. w sprawie wpisu do rejestru REGON terenowych jednostek organizacyjnych związków zawodowych. Departament Statystyki Przedsiębiorstw i Rejestrów uprzejmie informuje, że Ministerstwo Sprawiedliwości w piśmie z 22 stycznia 2003 r. skierowanym do NSZZ „Solidarność” zajęło stanowisko dotyczące interpretacji art. 14 i 15 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. 2001, Nr 79, poz. 854). W piśmie tym stwierdza się, że **obowiązkowi rejestracji w KRS podlega jedynie związek zawodowy, natomiast nie podlegają odrębnej rejestracji w KRS jednostki organizacyjne tworzone na podstawie statutu związku.**

Obowiązek rejestracji w KRS dotyczy natomiast federacji i konfederacji związków zawodowych, stosownie do art. 38 w/w ustawy. **Jednostki organizacyjne wskazane w statucie, z chwilą rejestracji struktury głównej związku zawodowego automatycznie również nabywają osobowość prawną.**

Wobec powyższego, Departament uprzejmie prosi o przyjęcie zasady, iż dokumentacją formalno-prawną towarzyszącą wnioskowi RG-1 o wpis nowej jednostki organizacyjnej związku zawodowego jest wypis z KRS związku jako takiego oraz statut związku.

KOMUNIKAT

11 lutego 2003 r. odbyło się w Gdańsku posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. W trakcie spotkania z niepokojem dyskutowano nad sprzecznymi działaniami polskiego rządu, dotyczącymi ujednolicenia standardów socjalnych Unii Europejskiej. Przewodniczący Komisji Krajowej Janusz Śniadek skierował w tej sprawie list do premiera, w którym stwierdza m. in.:

./.../ Z projektu „Strategii Polityki Społecznej – PRACA I ZABEZPIECZENIE SPOŁECZNE 2002-2005” sporządzonego przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej i przekazanego partnerom społecznym wynika, że jednym z podstawowych kierunków działania tego resortu, jako koordynatora w procesie przygotowania Polski do struktur europejskich, jest osiągnięcie przez Polskę standardów międzynarodowych w zakresie rynku pracy i polityki społecznej oraz realizacja programu wieloletniego „Dostosowywanie warunków pracy do standardów Unii Europejskiej”. Według MPiPS, przewidywanym efektem tego przedsięwzięcia powinna być poprawa sytuacji pracowników objętych ratyfikowanymi dokumentami oraz potwierdzenie możliwości realizacji przez Polskę standardów międzynarodowych.

Zaskoczeniem jest więc, że polscy delegaci do Konwentu Europejskiego na spotkaniu w dniu 6 lutego 2003 r. zaprezentowali stanowisko sprzeczne z w/w projektem, przestrzegając przed poszerzeniem kompetencji UE w zakresie polityki społecznej i zatrudnienia oraz przed ujednolicaniem standardów socjalnych. Niepokoi nas także to, że nawet minister odpowiedzialny za tę dziedzinę wygłasza poglądy zaprzeczające kierunkom działań zapisanym w projekcie strategii. /.../

Jednocześnie przewodniczący KK zwrócił się do premiera o wyjaśnienie tej sytuacji. [...]

W związku z planowanymi obchodami 25-lecia pontyfikatu Papieża Jana Pawła II prezydium KK postanowiło zorganizować w dniach 9 – 12 listopada br. pielgrzymkę NSZZ „Solidarność” do Watykanu. [...]

rzecznik prasowy
Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”
Dariusz Wasielewski

Stanowisko KK ws. brutalności służb policji i użycia broni Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” wyraża swój stanowczy sprzeciw w związku z powtarzającymi się przypadkami użycia przez służby policji broni przeciwko uczestnikom demonstracji i pikiet protestacyjnych. Manifestujący robotnicy nie stanowią zagrożenia dla brutalnie interweniujących oddziałów prewencji. Strzelanie do bezbronnych ludzi, występujących w obronie swoich praw do godnego życia, przywołuje z pamięci Polaków najczarniejsze karty historii.

Policja ma chronić życie i zdrowie obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, również tych którzy demonstrują swoje niezadowolone. Tymczasem przebieg wydarzeń, jakie miały miejsce najpierw podczas manifestacji ZM „Łucznik” w Warszawie, a teraz w Ożarowie oraz podczas protestu rolników koło Kalisza pokazał, że sposób działania policji prowadzi do tragedii.

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” apeluje więc do rządu oraz parlamentarzystów RP o podjęcie decyzji nakazującej wycofanie broni gładkolufowej z wyposażenia oddziałów prewencji.

Stanowisko Komisji Krajowej ws. sytuacji społeczno-gospodarczej w lutym 2003 r.

„Po 500 dniach rządu Millera III RP w najbardziej krytycznej sytuacji społeczno-gospodarczej od 1990 r.”.

Po 500 dniach funkcjonowania rządu SLD-UP-PSL kierowanego przez L. Millera sytuacja społeczno-gospodarcza w Polsce jest najbardziej krytyczna od 13 lat. Żaden z istniejących w tym okresie rządów nie utracił tak szybko poparcia społecznego jak rząd Millera pomimo posiadania dominującej władzy nad mediami publicznymi. Równocześnie żaden z poprzednich rządów nie zanotował na swoim koncie tak niskiej skuteczności w dziedzinie polityki społecznej i gospodarczej.

Przyjęte przez rząd Millera w pierwszych miesiącach jego działania nagłościone propagandowo programy takie jak „Przedsiębiorczość, rozwój, praca”, tzw. pakiet nowej strategii gospodarczej Kołodki czy programy kolejnych zmian w sektorach: górniczym, hutniczym, stoczniowym czy zbrojeniowym, a także w sektorze służby zdrowia i wielu innych okazały się nie tylko programami „na papierze” ale, dodatkowo, ich nieudolne wprowadzanie spowodowało dramatyczne protesty społeczne ciągnące się nieprzerwanie od wiosny 2002 r. Także wprowadzane w tym okresie w ramach strategii rządowej PRP, na zasadzie dyktatu, zmiany w prawie pracy nie tylko zmniejszyły poziom bezrobocia ale spowodowały, że sytuacja na rynku pracy jest najbardziej dramatyczna od początków III RP.

W okresie 500 dni rządu Millera jego działania praktycznie prowadziły do działań propagandowych wykorzystujących władzę nad mediami publicznymi. Propaganda ta koncentrowała się na żalonym w skutkach dla efektów rządzenia nachalnym dezawuowanie i obrażanie poprzedników oraz opozycji.

Na podstawie przedstawionych w załączniku do stanowiska danych o negatywnych skutkach funkcjonowania rządu Millera i dramatycznych zagrożeniach w przyszłości Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” wnioskuje do Rządu RP i innych partnerów społecznych o pilne rozpoczęcie negocjacji na forum Trójstronnej Komisji ds. społeczno-gospodarczych i jej zespołów problemowych zmierzających do uzdrowienia sytuacji społeczno-gospodarczej w kraju i uruchomienia w jak najszybszym trybie działań ratunkowych w dziedzinie polityki socjalnej, zatrudnieniowej i gospodarczej.

Równocześnie Komisja Krajowa zobowiązuje swoje struktury regionalne i branżowe do złożenia wniosków o rozpoczęcie negocjacji w Wojewódzkich Komisjach Dialogu Społecznego i w trójstronnych i dwustronnych zespołach branżowych. Debaty w Wojewódzkich Komisjach Dialogu Społecznego i zespołach branżowych powinny być skoordynowane z rozmowami w strukturach Trójstronnej Komisji ds. społeczno-gospodarczych.

Komisja Krajowa zobowiązuje Prezydium Komisji Krajowej do przygotowania scenariusza ogólnopolskiej akcji protestacyjnej na wypadek braku reakcji Rządu i innych partnerów społecznych na stanowisko NSZZ „Solidarność”.

Negatywne decyzje i skutki funkcjonowania rządu Millera po 15 miesiącach działalności

I. W obszarze praw pracowniczych:
naruszenie zmian w Kodeksie pracy niezgodzonych w dialogu partnerów społecznych,
stosowanie zatrudniania pozakodeksowego,
wyrzucaniu z pracy działaczy związkowych i pracowników należących do związków zawodowych,
nagminne niepłacenie pracownikom należnych wynagrodzeń, niezwykle groźne w skutkach plany ograniczeń prawa do zawierania i negocjowania zbiorowych układów pracy.

500 dni rządu Leszka Millera!

(cd. na str. 5)

Załącznik do stanowiska KK ws. sytuacji społeczno-gospodarczej w kraju.

II. W obszarze polityki gospodarczej

Wprowadzenie podatku od przychodów z lokat bankowych – skutki:

– mniejsza skłonność do oszczędzania w banku.
– konieczność redukcji kosztów przedsiębiorstw – efekt zwolnienia pracowników.

Zamrożenie podatku od osób prawnych – ustawa przewidywała obniżenie do 24%, rząd zmienił na 27%

– skutki dla przedsiębiorstw – brak zaufania do systemu podatkowego – zły klimat gospodarczy do rozpoczynania i kontynuacji działalności gospodarczej.

– osłabienie aktywności inwestycyjnej firm zagranicznych – niepewność obrotu gospodarczego i sygnał dla inwestorów zagranicznych że prawodawstwo jest niestabilne oraz Polska jest krajem o wysokim ryzyku.

Likwidacja od 1.01.2002 r. ulgi budowlanej.

Zamrożenie progów podatkowych w podatku od osób fizycznych: dotknęło to 6-8% podatników średnio na kwotę 400 zł/rok

– Wzrost od 2002 r. akcyzy na paliwo 5%, na wyroby tytoniowe 2,0% – co wpłynęło na wzrost kosztów funkcjonowania firm i rodzin.

– Brak polityki poprawy klimatu dla inwestorów zagranicznych – ciągle zmieniające się prawo, zwiększane obciążenia fiskalne, słaba infrastruktura, skutki:

– rezygnacja z inwestowania w Polsce wiodących producentów branży samochodowej – brak nowych inwestycji, brak nowych miejsc pracy.

Błędy w przekształcaniach sektora opieki zdrowotnej, skutki:

– nowa struktura miała być wprowadzona od 01.01.2003 a do tej pory jej brak.

– centralizacja – droższy scentralizowany system zarządzania.

– opóźnienie w podpisywaniu umów z szpitalami i innymi placówkami kontraktów na świadczenie usług medycznych.

8) Podwyższenie składki na ubezpieczenie zdrowotne co praktycznie oznacza podwyższenie stawki podatku dochodowego od osób fizycznych.

9) Wprowadzenie akcyzy dla producentów energii elektrycznej – wzrost kosztów produkcji w przedsiębiorstwach.

– Brak lub proponowanie nieudanych programów naprawczych dla branż: stoczniowej, górniczej, zbrojeniowej, stalowej, chemicznej.

– Nieokreślone skutki budżetowe wynikające z dopłat do sektorów w związku z wejściem do Unii Europejskiej nieokreślone.

– Zagrożenia wynikające ze wzrostu kosztów wytwarzania komponentów biopaliw w Europie, co zwiększy również koszty produkcji biopaliw w Polsce.

– Skutki: wzrost kosztów wytwarzania płodów rolnych i produkcji przemysłowej w rolnictwie.

– Zagrożenia wynikające z najwyższych w historii rat spłaty zadłużenia zagranicznego w latach od 2004 do 2006.

– Zagrożenia wynikające z ustawy o tzw. „winietach” – nowy podatek transportowy.

– Coraz większa emisja obligacji i bonów skarbowych – wzrost zadłużenia wewnętrznego państwa – wzrost emisji obligacji skarbowych w stosunku do PKB.

– Brak gwarancji kredytowych dla małych i średnich przedsiębiorstw – nierealizowanie tzw. programu Kołodki.

– Nieudana realizacja programów: „przedsiębiorstwo, rozwój, praca” oraz „pierwsza praca”.

– Możliwe negatywne skutki błędów w negocjacjach zakupu samolotu wielozadaniowego – wydatki znane, offset – wydatki nieznanne.

– Zagrożenia w związku z planowanym podatkiem od dochodów kapitałowych – negatywne skutki dla giełdy papierów wartościowych.

– Brak alternatywnych programów dla sektorów i firm, dla których nie znaleziono inwestora strategicznego lub kapitałowego (sektor chemiczny).

– Nie zrealizowano ustawy dotyczącej uzdrowienia finansów samorządu terytorialnego. Skutek: narastające zadłużenie samorządów.

– Zarzucenie przez rząd Millera kompleksowego programu dla rolnictwa i obszarów wiejskich (brak kontynuacji „Paktu dla rolnictwa i obszarów wiejskich”).

III. W obszarze polityki społecznej i płacowej :

1) zamrożenie w 2002 roku wynagrodzeń dla pracowników państwowej sfery budżetowej,

2) przesunięcie o 1 rok II i III etapu wzrostu wynagrodzeń dla pracowników szkół wyższych,

3) zamrożenie waloryzacji najniższego wynagrodzenia w 2002 roku oraz ustawowe obniżenie najniższego wynagrodzenia dla podejmujących pracę po raz pierwszy,

4) likwidacja dodatku dla kobiet w ciąży otrzymujących zasiłek stały, wyrównawczy lub rentę socjalną,

5) obniżenie o 25% wysokości dochodu uprawniającego do zasiłku stałego przyznanego dla sprawujących opiekę nad dzieckiem wymagającym stałej pielęgnacji,

6) ograniczenie prawa do gwarantowanego zasiłku okresowego dla osób samotnie wychowujących dziecko (teraz przysługuje do 7 roku życia, poprzednio do 16 roku życia),

7) ograniczenie możliwości wyboru świadczeń w przypadku zbiegu uprawnień do gwarantowanego zasiłku okresowego z uprawnieniami do innych świadczeń,

8) zmniejszenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe dla osób pobierających zasiłek stały lub gwarantowany zasiłek okresowy z pomocy społecznej (z kwoty najniższego wynagrodzenia do kwoty pobieranego zasiłku),

9) okresowe (od 1.06.2002 do 31.05.2003) zmniejszenie wysokości dochodu uprawniającego do otrzymania zasiłków rodzinnych z 962 zł do 548 zł, co pozbawiło prawa do zasiłku ponad połowę rodzin dotychczas otrzymujących zasiłek,

10) likwidacja zasiłków porodowych, które zastąpiono jednorazowym zasiłkiem z pomocy społecznej dla kobiet spełniających kryteria dochodowe uprawniające do pomocy społecznej,

11) obniżenie zasiłków chorobowych za czas pobytu w szpitalu z 80% do 70% podstawy wymiaru,

12) skrócenie okresu urlopu macierzyńskiego z 26 tygodni do 16 tygodni przy pierwszym porodzie i z 26 do 18 tygodni przy następnym porodzie oraz z 39 do 26 tygodni przy urodzeniu więcej niż jednego dziecka,

13) Niekorzystna zmiana ustawy o zasiłkach i świadczeniach przedemerytalnych – obniżano zasiłki z 90% do 80% emerytury, zaostrożono kryteria uzyskania świadczeń i zasiłków: kobiety 55 lat

(cd. na str. 6)

500 dni rządu Leszka Millera!

Z PRAC KK Z PRAC KK Z PRAC KK Z PRAC KK Z PRAC KK Z PRAC KK

życia i 30 lat pracy, mężczyźni odpowiednio 60 lat życia i 35 lat pracy,

14) Obniżone zasiłki dla bezrobotnych, w efekcie ich waloryzacji 1 raz w roku (wcześniej były waloryzowane 2 razy w roku),

15) Likwidacja i ograniczenie ulg kolejowych uderzająca najbardziej w emerytów i rencistów i uczącą się młodzież a nawet w niewidomych,

16) Zlikwidowanie zwrotu z ubezpieczenia zdrowotnego na 1 dzień zwolnienia chorobowego (przy okresie choroby do 6 dni).

IV. W obszarze polityki zatrudnieniowej

odchodzenie od odpowiedzialności państwa za wysokie bezrobocie rejestrowane – dalsze ograniczenie rządowej administracji pracy, Funduszu pracy i Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych,

brak realizacji w ustawie o zatrudnieniu programu i obowiązkowe ubezpieczenia od ryzyka bezrobocia,

niewykonywanie programów rządowych i samorządowych (prozatrudnieniowych) z powodu niskich nakładów na aktywne przeciwdziałanie bezrobociu,

nieprzestrzeganie – standardów i norm konstytucyjnych i mopowskich dotyczących praw bezrobotnych oraz brak ratyfikacji konwencji MOP 150/168/173/183 (prozatrudnieniowych i chroniącego bezrobotnych).

ROCZNICE / HISTORIA

Deportacje Polaków do ZSRR 1940-1941

W lutym br. mija kolejna rocznica jednego z najtragiczniejszych w skutkach wydarzeń w historii narodu polskiego – deportacji Polaków w głąb ZSRR.

W nocy z 9 na 10 lutego 1940 r. rozpoczęły się masowe wywózki obywateli II RP z terenów Kresów Wschodnich. Trwały one do czerwca 1941 r. Liczba ofiar tych brutalnych działań sowieckich do dziś nie została dokładnie oszacowana.

Rezultatem porozumień między ZSRR a III Rzeszą w 1939 r. był podział terytorium Polski między te dwa państwa. W latach 1939-1941 na wschodnich ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej, okupowanych przez ZSRR, za pomocą terroru starano się zniszczyć jakiegokolwiek przejawy lub tylko potencjalne możliwości oporu, zastraszyć społeczeństwo, rozbić jego istniejące struktury, stworzyć pole dla sowietyzacji.

Deportacje

Jednym ze składników owego terroru były deportacje.

W latach 1940-41 władze ZSRR dokonały czterech wielkich operacji deportacyjnych z ziem polskich: w lutym, kwietniu i czerwcu 1940 oraz w maju-czerwcu 1941.

5 grudnia 1939 r. Biuro Polityczne KC WKP(b) i Rada Komisarzy Ludowych ZSRR przyjęły uchwałę o wysiedleniu tzw. osadników, a 29 grudnia RKL ZSRR zatwierdziła instrukcję o trybie deportacji i organizacji specjalnych osiedli, do których trafić miała przesiedlona ludność.

Deportacja rozpoczęła się w nocy z 9 na 10 lutego 1940 r. Odbywała się w wyjątkowo niesprzyjających warunkach atmosferycznych, temperatura spadała bowiem wówczas nawet do -40 stopni. Deportowani mieli prawo zabrania ze sobą odzieży, bielizny, obuwia, pościeli, naczyń kuchennych i stołowych, żywności, drobnego sprzętu rolniczego i domowego, pieniędzy i przedmiotów wartościowych, jednak nie więcej niż 500 kg na rodzinę. Pozostawiali dorobek całego życia: majątek nieruchomy, sprzęt rolniczy, inwentarz żywy.

Liczba deportowanych

Kwestia liczby obywateli polskich wywiezionych w głąb ZSRR budzi kontrowersje.

Ich źródłem jest konfrontacja pochodzących jeszcze z okresu wojny szacunkowych obliczeń polskich z ujawnionymi w ostatnich latach danymi radzieckimi.

Masowe deportacje z ziem wschodnich budziły żywe zainteresowanie zarówno podziemia, jak i władz polskich na obczyźnie. Z oczywistych względów dane liczbowe nie mogły być ani kompletne, ani dokładne. Utrwały się pochodzące z jesieni 1940 r. domniemania, iż w lutym 1940 r. wywieziono 250 tys. osób, w kwietniu - 300 tys., a w czerwcu - 400 tys. W 1941 r., po nawiązaniu stosunków dyplomatycznych między Polską i Związkiem Radzieckim, także ambasada polska w ZSRR, jej aparat terenowy oraz komórki sztabowe armii polskiej przystąpiły do zbierania informacji dotyczących losów, liczebności i rozmieszczenia obywateli polskich, którzy trafili w głąb państwa radzieckiego w latach 1939-1941. W kwietniu 1942 r. ambasada polska określała liczbę obywateli polskich w ZSRR na 593325 osób, a najbardziej kompletne i szczegółowe dane z końca 1942 r. (a więc po ewakuacji armii polskiej i towarzyszącej jej ludności cywilnej) objęły 260399 osób.

Polska historiografia przed 1990 r. określała liczbę deportowanych obywateli polskich najczęściej na 880-1080 tys. Gdy udostępnione zostały historykom dokumenty radzieckie, zawierające znacznie niższe dane, część polscy historyków odniosła się do nich z nieufnością, jednak większość badaczy jednak uznaje je obecnie za wiarygodne, choć wymagające dalszych uściśleń.

Z dokumentacji NKWD wynika, iż w lutym 1940 r. deportowano 139-141 tys. osób, z tego 88-89 tys. z tzw. Zachodniej Ukrainy oraz około 51 tys. z tzw. Zachodniej Białorusi. Polacy stanowili 81,7%, Ukraińcy 8,8%, Białorusini 8,1%, reprezentanci innych narodowości 1,4 % wywiezionych. Wśród wysiedlonych było 27,7% mężczyzn (powyżej 16 roku życia), 28,7% kobiet, 8,6% dzieci w wieku 14-16 lat i 35% dzieci do 14 lat. W kwietniu 1940 r. do Kazachstanu zostało przesiedlonych około 61 tysięcy osób. W odniesieniu do deportacji czerwcowej w dokumentacji radzieckiej występują poważnie różniące się informacje.

Na podstawie ujawnionych dotąd źródeł radzieckich można uznać, iż w latach 1940-1941 w głąb ZSRR w ramach masowych operacji deportowano 309-327 tysięcy obywateli polskich, przy czym prawdopodobniejsza jest ta wyższa liczba.

Zmienić ustawę!

Ogólnopolska akcja NSZZ „Solidarność”

W Polsce nie ma ludzi niepotrzebnych! Musimy zmienić ustawę o bezrobociu!

ZASIŁEK PRZEDEMERYTALNY jest to zasiłek dla bezrobotnych, przysługujący w zwiększonej wysokości i bezterminowo, przyznawany ze względu na wiek i staż pracy zgodnie z zasadami określonymi w ustawie o *zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu*.

ŚWIADCZENIE PRZEDEMERYTALNE jest to tzw. wcześniejsza emerytura o obniżonej wysokości w stosunku do emerytury właściwej, wypłacana do czasu osiągnięcia pełnego wieku emerytalnego. Świadczenie to przysługuje ze względu na wiek i staż pracy osobom spełniającym warunki określone w ustawie o *zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu*.

Po zmianach dokonanych przez koalicję SLD-UP-PSL od 1 stycznia 2002 r. został całkowicie zlikwidowany zasiłek przedemerytalny, natomiast wysokość świadczenia przedemerytalnego została obniżona do 80% przyszłej emerytury i jednocześnie wprowadzono ograniczenie maksymalnej wysokości świadczenia do poziomu 200% zasiłku dla bezrobotnych. Radę Ministrów pozbawiono uprawnienia do stosowania korzystniejszych kryteriów przyznawania świadczeń w regionach i branżach szczególnie dotkniętych zwolnieniami.

OBYWATELSKI PROJEKT USTAWY przewiduje m.in.:

- przywrócenie prawa do **ZASIŁKU PRZEDEMERYTALNEGO** osobom, które spełniają warunki do uzyskania statusu bezrobotnego z prawem do zasiłku oraz legitymują się odpowiednim stażem pracy: kobiety – 30 lat pracy, mężczyźni – 35 lat pracy.

W przypadku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, co najmniej przez 15 lat, wymagany okres pracy byłby skrócony do: kobiety – 25 lat, mężczyźni – 30 lat.

Wysokość zasiłku: 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych, a na terenie zagrożonym wysokim bezrobociem strukturalnym, 160% kwoty tegoż zasiłku;

- prawo do **ŚWIADCZENIA PRZEDEMERYTALNEGO** dla osób, które spełniają warunki do uzyskania statusu bezrobotnego z prawem do zasiłku oraz osiągnęły wiek co najmniej:

kobiety – 58 lat, mężczyźni – 63 lata i posiadają okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub 50 letnim kobietom i 55 letnim mężczyznom posiadającym okres uprawniający do emerytury wynoszący odpowiednio: 30 i 35 lat, gdy rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z przyczyn ekonomicznych, lub bez względu na wiek dla osób posiadających okres uprawniający do emerytury, wynoszący 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, gdy rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z przyczyn ekonomicznych. Ustawa przewiduje przywrócenie wysokości świadczenia do 90% kwoty przyszłej emerytury bez ograniczania jej (jak obecnie) do 200 % zasiłku dla bezrobotnych;

- przywrócenie uprawnień dla Rady Ministrów do stosowania korzystniejszych kryteriów przyznawania świadczeń w regionach i branżach szczególnie dotkniętych zwolnieniami.

Złóż podpis na liście osób popierających obywatelski projekt ustawy, która ma na celu przywrócenie zasiłków przedemerytalnych i zwiększenie świadczeń przedemerytalnych.

Podpisz i przekonaj do tego innych!

**Regionalny Pełnomocnik Komitetu
w Regionie Ziemia Radomska
Kazimierz Staszewski tel. 341-12-80**

Od Redakcji:
Na ostatniej stronie „Biuletynu” publikujemy listę, na której można zbierać podpisy ws. nowelizacji w/w ustawy. ZR zachęca do tego wszystkich związkowców naszego Regionu.
Wypełnione listy należy składać w sekretariacie ZR.

Kol. Alicji Furgo

Najserdeczniejsze wyrazy współczucia z powodu śmierci

Mamy

Składają

Przewodniczący MK NSZZ „Solidarność” w Pionki-Meble

Andrzej Towarnicki

Członkowie MK NSZZ „Solidarność” w Pionki-Meble

Przewodniczący ZR NSZZ „Solidarność”

Ziemia Radomska

Zdzisław Maszkiewicz

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

